

Như cánh bằng lăng

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện: “Đời sinh viên”)

Ai cũng có một chuyện tình để nhớ, ai cũng có một kỉ niệm không thể quên. Phải chăng thời gian là phương thuốc hữu hiệu nhất sẽ chữa lành những vết thương?

Tháng 12 nữa lại về đem theo cái lạnh rét buốt và những cơn mưa phùn làm nao núng tâm hồn mỗi con người. Quá khứ bao năm qua lại ùa về vẹn nguyên như mới ngày hôm qua làm Thương đau đớn. Với người ta những năm tháng thời sinh viên là quãng thời gian vui vẻ với bao ước mơ, hoài bão, là cánh cửa bước tới tương lai, còn với Thương đó là những ngày tháng đau buồn nhất cô muốn quên đi nhưng có lẽ suốt cuộc đời này sẽ chẳng bao giờ có thể quên...

Học xong lớp 12, Thương thi đậu vào trường Cao đẳng sư phạm, cũng như bao bạn bè những ngày đầu xa nhà đối với cô vô cùng khó khăn, cô nhớ nhà nhớ bố mẹ, cuộc sống nơi phố thị làm cô thấy ngột ngạt, cô thèm cái cảm giác yên bình nơi miền quê cô đang sống, thèm lắm bát canh cua mẹ nấu, cái vuốt tóc âu yếm của cha. Ở cái thành phố này người người đều vội vã, đêm đêm ánh đèn phố thị càng làm cô nhớ quê da diết, cô thấy mình thật lạc lõng giữa cuộc sống đầy bon chen. Ngày ngày cô lên giảng đường, tối đi làm gia sư vừa kiếm thêm thu nhập trang trải cuộc sống vừa để khóa lấp đi nỗi trống vắng đang tràn ngập trong lòng.

Ngoài giờ lên lớp Thương rất thích đến thư viện trường đọc sách, chính nơi đây Thương đã gặp anh, người cho Thương bao nhớ mong và cũng để lại cho cô một vết thương không bao giờ lành.

Hôm đấy Thương đang chăm chú xem quyển truyện cổ tích.

- Cho anh ngồi kế đây nhé cô bé?
- Thư viện không của riêng ai anh cứ ngồi. ( cô đáp mà không thèm nhìn lên)
- Đây cô bé lớn rồi còn đọc truyện cổ tích sao?

Lúc này cô mới chịu dời mắt khỏi trang sách. Ồ, đứng trước Thương một anh

chàng cực điển trai, cặp kính cận đang nhìn cô chăm chăm...

- Anh ngồi đi. ( nói rồi cô dịch sang bên cạnh nhường cho anh một khoảng trống sau đó lại chăm chú vào trang sách mà không hay biết anh vẫn nhìn cô chăm chú.

Hôm sau khi tan trường cô đang đợi xe buýt:

- Chào em, em đang đợi xe à?

- Vâng, còn anh?

- Anh cũng thế. mà hôm qua anh còn chưa biết tên em.( anh ngập ngừng)

- Em là Hoài Thương

- Tên em đẹp quá, nghĩa là mãi nhớ mãi thương đúng không?

- Có thể,

- Anh là Hữu Thiên. Mình làm bạn em nhé.

Thế là anh bắt đầu bước vào cuộc sống của Thương, hai người trò chuyện cởi mở hơn, thì ra anh và Thương đều cùng quê nhưng Thương ở miền núi còn anh trai vùng biển quanh năm quen vị mặn mòi nên anh sống rất chân thành, biết quan tâm và chia sẻ, ở cạnh anh Thương cảm nhận rất rõ điều đó. Anh sẽ sẵn sàng chở Thương lòng vòng qua mấy con phố bất kể trời mưa hay lạnh chỉ cần cô thích, anh cũng có thể ngồi hàng giờ nghe Thương kể những câu chuyện không đầu không cuối... Rồi chẳng biết tự bao giờ anh trở thành một phần cuộc sống của Thương, một ngày không được nghe tiếng anh cô nhớ đến cồn cào. Cô thích nắm tay anh đi dọc con đường nở đầy hoa Bông Lãng tím ngắt, cô giơ tay đón lấy những cánh hoa mong manh đang xoay tròn trong gió, cô hỏi anh:

- Tình yêu của mình có như cánh hoa này không anh?

- Ngốc ă, anh sẽ mãi mãi bên em cho đến khi em không cần anh nữa.

- Em lúc nào cũng cần anh.( nói rồi cô ngả đầu vào vai anh tận hưởng cái cảm

giác an toàn được anh che chở.)

... Nếu con đường đi đến tương lai cứ trải đầy hoa hồng thì có lẽ lúc này đây Thương sẽ vẫn có anh bên cạnh, được anh an ủi vỗ về khi vui khi buồn, được anh ôm khi gió đông lạnh về? nhưng ở đời có ai học được chữ ngờ?

Một buổi tối anh đón Thương sau giờ gia sư, ngồi đằng sau cô vòng tay ôm anh thật chặt, ngả đầu vào lưng anh rồi đếm những ngọn đèn đường. Cô đang tưởng tượng nếu một ngày không có anh ai sẽ đón cô sau giờ gia sư, ai sẽ ngồi nghe cô kể chuyện, ai sẽ giúp cô xua đi những nỗi buồn vu vơ...trong lòng cô chợt dấy lên nỗi sợ hãi mơ hồ...

- Ngày mai anh về quê, em có đi cùng không?

- Lâu không anh?

- Chắc khoảng một tuần, nhóm anh đi thực tế biển, cả bọn đòi về nhà anh chơi luôn.

- Tuần này em bận rồi. Em sẽ rất nhớ anh đấy.

- Anh cũng vậy, em nhớ giữ gìn sức khỏe anh sẽ trở ra nhanh thôi.

Ngày thứ 2 sau khi anh về quê, Thương nhận được điện thoại em gái anh báo về gấp, cô gắng hỏi nhưng Mai không nói gì, cô lao ra bến xe trong lòng đầy những câu hỏi.

Về đến nhà anh cũng đã 10 giờ đêm, sao nhà anh lại đông người đến vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? lòng cô nóng như lửa đốt, cô rào bước vào nhà, một màu trắng tang tóc bao trùm, cô òa khóc đau đớn khi thấy di ảnh anh trên bàn thờ nghi ngút khói hương, dù đã chuẩn bị tâm lí cho những tình huống xấu nhất nhưng mất anh thì cô không thể ngờ.

- Chị Thương, mọi người đợi chị về nhìn mặt anh lần cuối

- Sao lại thế này hả Mai?

- Buổi chiều nhóm anh ra biển rồi anh bị đuối nước khi cứu mấy chị ấy

Cô lao đến bên chiếc quan tài còn chưa đầy nắp, Thiên nằm đó như ngủ, lạnh lẽo

- Anh thiên, anh đã hứa sẽ bên cạnh em đến khi em không cần anh nữa. Em vẫn rất cần anh sao anh lại bỏ em? anh đã hứa sẽ sớm trở ra với em mà?

Thương cứ gào khóc trong đau đớn trong nỗi tuyệt vọng, trong màn đêm tĩnh mịch cho đến khi kiệt sức. Ngày đưa Thiên đi cô chẳng còn nước mắt để khóc chỉ thấy nhói đau trong tim, cô đã lịm đi khi người ta hạ huyệt

- Thương

- Anh Thiên, là anh phải không?

- Anh đây.Em đừng khóc

- Làm sao em có thể không khóc khi anh đã không giữ lời hứa bỏ em lại một mình

- Anh xin lỗi, hứa với anh cố gắng sống cho thật tốt em nhé

- Em không thể, không thể đâu, em phải làm sao anh Thiên

- Em cứ như thế làm sao anh yên tâm được. nghe anh, hãy sống vì anh, anh sẽ luôn bên cạnh em Thương ạ

- Anh đừng đi, đừng bỏ em

- Chị Thương chị tỉnh lại rồi, chị làm em sợ quá

- Anh Thiên đâu Mai

- Kìa chị...

Làm 3 ngày cho Thiên xong cô trở ra trường ngay cô sợ phải đối diện với căn nhà của anh những người thân của anh chỉ khiến cô thêm nhớ. cô cũng không muốn về nhà trong bộ dạng này chỉ khiến bố mẹ thêm lo lắng. Cô vùi đầu vào học rồi làm thêm rất nhiều việc để thời gian không dư thừa cô sẽ không nghĩ đến Thiên, đêm đêm với nỗi cô đơn cô lại khóc ,mệt mỏi chìm vào giấc ngủ

cô sẽ lại gặp anh...

Sau đó vì kiệt sức cô phải điều trị một thời gian, cô cũng xin thôi học về quê tìm lại sự cân bằng trong tâm hồn. năm sau cô thi đậu vào trường Đại học văn hóa khoa du lịch, tiếp tục ước mơ còn dang dở của Thiên.

Bốn năm đã trôi qua, hình bóng Thiên vẫn còn vẹn nguyên trong trái tim, tất cả chỉ như mới vừa hôm qua, vẫn rất đổi thân thuộc vẫn ùa về bóp nghẹt trái tim cô. Bây giờ cô đã trở thành một hướng dẫn viên du lịch ngay tại quê nhà của anh. Bốn năm thời gian không đủ dài để làm lành những vết thương nhưng cũng không ngắn để Thương cứ mãi đắm chìm, có những lúc tưởng chừng như gục ngã Thương luôn cảm nhận được anh bên cạnh che chở cho cô, giúp cô tiếp tục sống. thời gian gần đây cô không mơ thấy anh nhiều như trước nữa có lẽ anh đã yên tâm về cô để có thể ra đi tìm một nơi bình yên cho riêng anh ...

Anh Thiên!

Cũng đến lúc em nên xếp anh vào quá khứ, để cho quá khứ ngủ yên, em sẽ vững bước trên con đường em đã chọn vì anh và vì em. Em sẽ không cố để quên anh nữa, như vậy chỉ càng làm em nhớ thêm, em sẽ nhớ anh để dần quên, quên đi một giấc mơ buồn, một miền kí ức đau thương.

Tạm biệt anh - tình yêu của em...